

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος Κ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 977 ²	Κυριακὴ τῆς Σαμαρείτιδος (Ἰω. 4,5-42) 29 Μαΐου 2016 (2003) πρωὶ	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Ἡ δύναμι τῆς γυναίκα

«Ἐκ δὲ τῆς πόλεως ἐκείνης πολλοὶ ἐπίστευσαν εἰς αὐτὸν τῶν Σαμαρειτῶν διὰ τὸν λόγον τῆς γυναικὸς» (Ἰω. 4,39)

Ἄς φωνάζουν, ἀγαπητοί μου, οἱ ἄπιστοι, ἄς ἀφρίζῃ ὁ διάβολος καὶ τὰ ὄργανά του ἐναντίον τῆς ὀρθοδόξου πίστεώς μας. **Ἡ πίστι μας** εἶνε ὅ,τι τὸ νερὸ γιὰ τὸ ψάρι, ὅ,τι ὁ ἄερας γιὰ τὸ πουλί, ὅ,τι ἡ δροσιὰ καὶ ὁ ἥλιος γιὰ τὸ λουλούδι, ὅ,τι τὸ ψωμί γιὰ τὸν πεινασμένο, ὅ,τι τὸ νερὸ γιὰ τὸ διψασμένο, ὅ,τι τὸ σωσίβιο γιὰ τὸ ναυαγὸ, ὅ,τι τὸ φάρμακο γιὰ τὸν ἄρρωστο. Ἀλλὰ ποιά πίστι; Ἡ ὀρθόδοξος χριστιανική. Αὐτὴ εἶνε ποὺ συγκεντρώνει ὅλες αὐτὲς τὶς ιδιότητες τῆς σωτηρίας. Διότι ἡ πίστι μας δὲν προέρχεται ἀπὸ τὴ γῆ. Θεμελιωτῆς τῆς εἶνε αὐτὸς ὁ Θεός. Θὰ μοῦ πῆτε ὅμως:

—Ποιὸς ἀποδείξεις ἔχετε, ὅτι ἡ ὀρθόδοξος χριστιανική πίστι εἶνε ἡ ἀληθινή;

Ἀμέτρητες. Ἀπ' ὅλες αὐτὲς σήμερα, Κυριακὴ τῆς Σαμαρείτιδος, μπορούμε νὰ προβάλουμε μία ἱστορικὴ ἀπόδειξι. Εἶνε **ἡ διὰ τοῦ Χριστοῦ ἀνύψωσις τῆς γυναίκα**. Τί ἦταν ἡ γυναίκα πρὸ Χριστοῦ καὶ μακριὰ ἀπ' τὸ Χριστό; Ἐνα σκεῦος ἡδονῆς, ἕνα ὄργανο ἁμαρτίας. Ἐθεωρεῖτο ἕνα ὄν κατώτερο ἀπὸ τοὺς ἄντρες, ἦταν στὰ χέρια τοῦ ἀνδρὸς ἕνα κουρέλι. Ἀλλὰ τὸ κουρέλι αὐτό, ποὺ μπορούσαν ὅλοι νὰ τὸ πατοῦν, τὸ πῆρε ὁ Χριστὸς καὶ τό 'κανε διαμάντι, ἀστέρι τοῦ οὐρανοῦ. Ἐνα τέτοιο ἀστέρι εἶνε καὶ ἡ ἀγία Φωτεινὴ ἡ Σαμαρείτιδα, τῆς ὁποίας τὴν ἑορτὴ ἑορτάζουμε σήμερα.

Ποιά ἦταν ἡ **Σαμαρείτιδα**; Ἦταν μιὰ γυναίκα ἁμαρτωλή. Ζοῦσε παράνομα, καὶ ντρεπόταν νὰ κυκλοφορῇ ἔξω. Γι' αὐτὸ δὲν πήγαινε στὴ βρύση γιὰ νερὸ τὸ πρωὶ ἢ τὸ βράδυ, σὲ ὧρες ποὺ μαζεύονται ἐκεῖ οἱ γυναῖκες καὶ συζητοῦν τὰ οἰκιακά τους θέματα. Αὐτὴ περίμενε, καὶ μόνο τὸ μεσημέρι, ποὺ ψυχὴ δὲν πήγαινε στὸ πηγάδι, τότε πλέον, ὀλομόναχη καὶ μὲ αἰσθημα ντροπῆς, ἐρχόταν νὰ πάρῃ νερὸ γιὰ

τὸ σπίτι τῆς. Οἱ συμπατριῶτες τῆς τὴ θεωροῦσαν ἀκάθαρτη, δὲν τῆς ἔλεγαν οὔτε καλημέρα.

Καὶ ὅμως· **γι' αὐτὴ τὴν περιφρονημένη γυναίκα** ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἦρθε ἀπὸ τὰ οὐράνια, κατέβηκε ἐδῶ στὴ γῆ, περπάτησε χιλιόμετρα, καὶ ἔφθασε στὸ χωριὸ τῆς. Σὰν τὸν κυνηγὸ, ποὺ μέσα στὸ ἄγριο δάσος κυνηγᾷ τὸ θήραμά του· σὰν τὸν ψαρᾶ, ποὺ κατεβαίνει στὸ ἄκρογιάλι καὶ σταματᾷ πάνω στὸ βράχο καὶ ρίχνει τὸ ἀγκίστρι καὶ περιμένει νὰ πιάσῃ τὸ ψάρι· ἔτσι κι ὁ **Χριστὸς ἦρθε** ν' ἀλιεύσῃ αὐτὴ τὴν ψυχὴ, καὶ μὲ τέχνη, μὲ θεία παιδαγωγικὴ, κατάρθωσε **νὰ τὴν ὀδηγήσῃ στὴ σωτηρία**. Πῶς;

Τῆς εἶπε: «Δός μου νερὸ νὰ πιῶ» (Ἰω. 4,7). Ποιὸς ζητάει νερὸ; Αὐτὸς ποὺ δίνει νερὸ σ' ὅλη τὴν πλάσι. Εἶμαστε ἀχάριστα ὄντα. Πίνουμε τὸ νερὸ, ἀλλὰ τὴν ὥρα ἐκείνη ποιὸς σκέπτεται τὸ Θεό, ποὺ ἔκανε τὰ σύννεφα, τοὺς ὠκεανούς καὶ τὶς θάλασσες; Πρέπει νὰ 'ρθῇ—καὶ θὰ 'ρθῇ— ἡμέρα, ποὺ οἱ ἄνθρωποι θ' ἀφήσουν τὶς πόλεις καὶ θὰ τρέχουν στὶς ῥεματιὲς καὶ στὰ σπήλαια καὶ θὰ ζητοῦν λίγο νερὸ, κ' ἕνα ποτήρι νερὸ θὰ 'χῃ μιὰ λίρα. Ὁ Θεός, λοιπόν, ποὺ ἔκανε τὶς πηγὲς καὶ ὅλα τὰ νερά, ἔρχεται τώρα καὶ λέει: «Δός μου νερὸ νὰ πιῶ». Τὸ ἴδιο θὰ πῆ κι ὅταν θὰ κορυφωθῇ ἡ ὀδύνη του πάνω στὸ σταυρό· «**Διψῶ**» (ἔ.ἀ. 19,28). Τί διψᾷ; Εἶνε ἀπλῶς ἡ δίψα ἡ σωματικὴ; Ἀσφαλῶς εἶχε καὶ σωματικὴ δίψα. Ἀλλὰ προπαντὸς **διψᾷ τὴ σωτηρία τοῦ καθενὸς μας**.

—«Δός μου νερὸ νὰ πιῶ», λέει. Ἡ Σαμαρείτιδα ἀπορεῖ:—Σὺ εἶσαι Ἰουδαῖος· Ἰουδαῖοι καὶ Σαμαρεῖτες βρίσκονται σὲ ἔχθρα. Πῶς λοιπὸν ζητᾷς νερὸ ἀπὸ μένα; Ὁ Χριστὸς ἀπαντᾷ:—Ἄν ἤξερες ποιὸς εἶμαι, ἐσὺ θὰ μοῦ ζητοῦσες νὰ σοῦ δώσω τὸ ἀθάνατο νερό. —Μὰ ἐὰν ἐσὺ ἔχῃς τὸ ἀθάνατο νερό, τότε δός μου το, νὰ μὴν ἔρχω-

μαι ἐδῶ νὰ ἀντλῶ. Τότε ὁ Χριστὸς μὲ εὐγένεια τῆς ὑποδεικνύει ὅτι, γιὰ νὰ πιῇ κανεὶς τὸ ἀθάνατο νερό, **πρέπει νὰ ᾄχη καθαρὸ τὸ ποτήρι τῆς ψυχῆς** του. Τῆς λέει λοιπόν· —Φώναξε τὸν ἄντρα σου κ' ἔλα ἐδῶ. —Κύριε, δὲν ἔχω ἄντρα. —Καλὰ εἶπες ὅτι δὲν ἔχεις ἄντρα· πέντε ἄντρες ἄλλαξες, μὰ κι αὐτὸς μὲ τὸν ὁποῖο τώρα συζῆς δὲν εἶνε πάλι κανονικὸς σου σύζυγος. Σάστισε κι ἀπόρησε ἡ γυναίκα. Ποῦ ἤξερε αὐτὸς ὁ ξένος, ποῦ ἐρχόταν ἀπὸ μέρη μακρινά, τὰ μυστικά τοῦ σπιτιοῦ καὶ τοῦ βίου της; Ταπεινώθηκε καὶ λέει· —Κύριε, φαίνεσαι προφήτης. Σὲ παρακαλῶ λοιπόν, λῦσε μου μιὰ ἀπορία, ποῦ οἱ γραμματισμένοι μας ἐδῶ δὲν μποροῦν νὰ τὸ λύσουν· ποῦ πρέπει νὰ λατρεύουμε τὸ Θεό; κάτω στὰ Ἱεροσόλυμα, λένε οἱ Ἰουδαῖοι· πάνω στὸ Γαριζὶν, λέμε ἐμεῖς οἱ Σαμαρεῖτες· ἐσὺ τί λές; Καὶ ὁ Χριστὸς δίνει μιὰ ἀπάντησι πού, καὶ μόνο αὐτή, δείχνει, ὅτι αὐτὸς ποῦ εἶπε τὰ λόγια αὐτὰ δὲν εἶνε ἀπλῶς ἄνθρωπος ἀλλὰ εἶνε Θεός. Δίνει μιὰ ἀπάντησι, ποῦ κλείνει ὅλη ἡ οὐσία τῆς πνευματικότητος τῆς θρησκείας μας. Τί εἶπε· —Ἡ σωτηρία θὰ ἔρθῃ ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους· παρ' ὅλα ὁμῶς αὐτὰ οὔτε ἐδῶ οὔτε ἐκεῖ περιορίζεται ὁ Θεός. *«Πνεῦμα ὁ Θεός, καὶ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτὸν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν»* (ἔ.ἀ. 4,24).

Τί σημαίνουν τὰ λόγια αὐτά; Θὰ χρειαζόταν ὥρα πολλή γιὰ νὰ τὰ ἀναλύσουμε. Τὸ νόημά τους δὲν εἶνε, ὅτι ὁ Χριστὸς καταργεῖ τοὺς ναοὺς. Μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ὁ Χριστὸς λέει τὸ ἐξῆς· ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ναό, τὸ κτήριο ποῦ ἐρχόμαστε γιὰ ἐκκλησιασμό, ὑπάρχει καὶ κάποιος ἄλλος ναός. Αὐτὸν δὲν μπορεῖ νὰ τὸν γκρεμίση κανένας. Ὁ ναὸς αὐτὸς εἶνε πολὺ κοντὰ μας. Εἶνε ὠραιότερος κι ἀπ' τὴν Ἁγία-Σοφία τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἀδελφοί μου, **ἡ καλύτερη ἐκκλησία εἶνε ἡ καρδιά μας!** Ποιὰ καρδιά; Μιὰ καρδιά καθαρή, ποῦ ἀγαπᾷ τὸ Θεὸ καὶ τὸν πλησίον, μιὰ καρδιά ἀγνή, μεγάλη, μὲ ἀποφάσεις ἥρωικές. Μιὰ τέτοια καρδιά εἶνε ὁ ὠραιότερος ναός.

—*«Πνεῦμα ὁ Θεός...»*. Ἰακουσε αὐτὰ ἡ Σαμαρεῖτιδα καὶ λέει· —Κύριε, μεγάλα πράγματα μοῦ λές. Αὐτὰ θὰ μᾶς τὰ ἐξηγήση ὅταν ἔλθῃ ὁ Μεσσίας, ποῦ λαχταροῦν ὅλες οἱ γενεές. Τότε ὁ Χριστὸς τῆς λέει χωρὶς περιστροφές· —**Ὁ Μεσσίας εἶμαι ἐγὼ** ποῦ σοῦ μιλῶ. Καὶ μὲ τὴν ἀποκάλυψι αὐτὴ ὁ διάλογος ὠλοκληρώθηκε. Ἡ ἁμαρτωλὴ Σαμαρεῖτιδα ἀξιώθηκε νὰ βρῆ ἐκεῖνον ποῦ δὲν βρῆκαν οἱ μεγάλοι καὶ οἱ τρανοί. Ἀφήνει ἐκεῖ τὴ στάμνα της καὶ μὲ φτερά στὰ πόδια πάει στὸ χωριὸ καὶ φωνάζει· —Ἐ-

λάτε νὰ δῆτε ἓναν ποῦ μοῦ εἶπε ὅλα τὰ μυστικά τῆς ζωῆς μου· μήπως αὐτὸς εἶν' ὁ Χριστός; Τρέχουν τότε οἱ Σαμαρεῖτες κοντὰ του. Κ' ἐκεῖνος ἔμεινε μαζί τους δύο μέρες. Κι ἀφοῦ τὸν γνώρισαν, ἔλεγαν στὴ Σαμαρεῖτιδα· —Δὲν πιστεύουμε πιά γιὰτὶ μᾶς τὸ εἶπες ἐσὺ· πιστεύουμε γιὰτὶ ἡμεῖς οἱ ἴδιοι βλέπουμε, ὅτι ὄντως αὐτὸς εἶνε ὁ Χριστός, ὁ σωτήρας τοῦ κόσμου.

Ἡ Σαμαρεῖτιδα μετὰ τὴ συνάντησι καὶ τὴν ἀποκάλυψι αὐτὴ ἄλλαξε τελείως καὶ ζωὴ καὶ ὄνομα· ὠνομάστηκε πλέον **Φωτεινή**. Σκοτεινὴ ἦταν πρὶν, καὶ φῶς ἔγινε τώρα. Γιὰτὶ ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη δὲν ἔμεινε στὸ χωριὸ της. Ἔγινε ἀπόστολος, ἔγινε εὐαγγελίστρια. Μαζὶ καὶ μὲ ἄλλους δικούς της ἄρχισε νὰ περιοδεύῃ. Πέρασε βουνὰ καὶ λαγκάδια. Καὶ ποῦ ἔφτασε· ἔφτασε στὴ Σμύρνη τὴν πολὺκλαυστη τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ποῦ μᾶς συγκινεῖ βαθύτατα ὡς Ἕλληνες λόγῳ τῆς μικρασιατικῆς καταστροφῆς καὶ τοῦ ξερριζωμοῦ. Ἐφτασε ἐκεῖ, κήρυξε ἐκεῖ. Καὶ ὅταν κατόπιν ἀναδείχθηκε ἁγία τῆς Ἐκκλησίας μας, **ἁγία Φωτεινή**, τότε στὴ Σμύρνη χτίστηκε ὠραιότατος ναὸς ἐπ' ὀνόματί της, ὁ ναὸς τῆς Ἁγίας Φωτεινῆς. Καὶ μέσα στὸ ναὸ αὐτό, γιὰ τελευταία φορά, ἐκήρυξε ὁ μέγας ἐκεῖνος μαρτυρικὸς ἱεράρχης, ὁ Χρυσόστομος Σμύρνης, ποῦ ἂν πιάσης τοὺς σημερινούς δεσποτάδες καὶ τοὺς ζυγίσης, ὅλοι μαζί δὲν φτειάνουν τὸ ράσο τοῦ Χρυσοστόμου Σμύρνης. Ἐκεῖνος κήρυξε τελευταία φορά μέσα στὸ ναὸ τῆς Ἁγίας Φωτεινῆς.

* * *

Ἀδελφοί μου· ἡ ἁγία Φωτεινὴ ὅλο τὸ χωριὸ της, τὴ Συχάρ, καὶ πλῆθος ἄλλες ψυχὲς ἔφερε στὸ Χριστό. Τὸ συμπέρασμα ποιὸ εἶνε; Ἡ γυναίκα, **κάθε γυναίκα, ἔχει τεράστια δύναμι**. Αὐτὸ τὸ βλέπεις ἰδίως στὸ ἀντρόγυνο. Ἡ γυναίκα παίρνει τὸν ἄντρα καὶ ἡ τὸν ὑψώνει μέχρι τὰ ἄστρα, ἡ τὸν βυθίζει στὴν ἄβυσσο· εἶνε ἡ ἄγγελος ποῦ σώζει ἡ διάβολος ποῦ κολάζει.

Κάθε γυναίκα ἄς γίνῃ μιὰ Φωτεινὴ. Πόση ἀνάγκη ὑπάρχει! Κάποιοι ἔχουν χρόνια νὰ πατήσουν στὴν ἐκκλησία· ἄλλους τοὺς βασανίζει ἡ ἀπιστία· παιδιὰ καὶ νέοι ζητοῦν βοήθεια· ζευγάρια ζοῦν στὴν παρανομία... Ποιός θὰ φροντίσῃ γι' αὐτούς; Σεῖς οἱ γυναῖκες, βοηθήστε νὰ πλησιάσουν ὅλοι στὴν Ἐκκλησία. Κάθε γυναίκα ἄς γίνῃ ἱεραπόστολος στὸν κύκλο της. Καὶ **ὅλοι ἄς μετανοήσουμε**. Διὰ πρεσβειῶν τῆς ἁγίας Φωτεινῆς ἄς ἐπιστρέψουμε στὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν· ὄν, παῖδες, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**